

Daniels bok – Talet sjuttio

Från uråldriga tavlor till nutida ansvar: Att avtäcka förbundets vandring

Jeff Pippenger

2024-02-03

När Herren ingick förbund med det gamla Israel, gav Han två tavlor som grundval och symbol för förbundsrelationen. De två tavlorna angav också det gamla Israels ansvar att frambära ett levande vittnesbörd om de två tavlorna inför världen. När Herren ingick förbund med det moderna Israel, gav Han två tavlor som grundval och symbol för förbundsrelationen. De två tavlorna angav också deras ansvar att frambära ett levande vittnesbörd om alla fyra tavlorna inför världen.

De två tavlorna gavs åt det bokstavliga forntida Israel strax efter att Gud hade befriat dem ur den bokstavliga egyptiska träldomens slaveri och fört dem genom besvikelsen vid övergången av Röda havet. Den tidsperiod under vilken det bokstavliga forntida Israel var i träldom hade i profetian uttryckligen angivits som fyrahundratrettio år, och under sin träldom glömde det bokstavliga forntida Israel bort sjundedagssabbaten och upphörde att hålla den.

De två tavlorna gavs åt det andliga moderna Israel strax efter att Gud hade befriat dem ur den andliga träldomen under det katolska oket och fört dem genom den stora besvikelsen år 1844. Den tidsperiod under vilken det andliga moderna Israel befann sig i träldom hade i profetian särskilt angivits som ett tusen två hundra sextio år, och medan det var i träldom glömde det andliga moderna Israel den sjundedagens sabbat och upphörde att hålla den.

I själva den historiska stund då Gud gav de två tavlorna åt Mose för att föra dem till det forntida Israel, höll hans bror Aron på att göra en gyllene bild av en kalv. De två tavlorna med de tio budorden visar att Gud är en svartsjuk Gud, och hans svartsjuka kommer särskilt till uttryck mot avgudadyrkan, och när Mose steg ned från berget dansade det forntida Israel naket kring en gyllene bild som hade framställts av den som hade utvalts till att vara Guds talesman.

Och Mose omtalade för Aron alla de ord som Herren hade talat till honom och sänt honom med, samt alla de tecken som han hade befallt honom att göra. Och Mose och Aron gick och sammankallade alla de äldste bland Israels barn. Och Aron talade alla de ord som Herren hade sagt till Mose och gjorde tecknen inför folket. 2 Moseboken 4:28–30.

Brodern till den profet som ledde det forntida Israel under förbundshistorien när de två förbundstavlorna gavs, var ledaren i upproret kring svartsjukans bild. Maken till den profetissa som ledde det moderna Israel under förbundshistorien när de två förbundstavlorna gavs, var ledaren i upproret år 1863, och 1863 utmärker adventismens första generation såsom representerad av en svartsjukans bild som ställs vid ingången till altarets port.

Sedan sade han till mig: Du människobarn, lyft nu dina ögon mot norr. Så lyfte jag mina ögon mot norr, och se, där norrut vid altarets port stod denna avbild av svartsjuka i ingången. Hesekiel 8:5.

”Altaret” är en symbol för Kristus.

”Vi löper fara att sammanblanda det heliga och det vanliga. Den heliga elden från Gud skall användas i våra ansträngningar. Det sanna altaret är Kristus; den sanna elden är den helige Ande. Detta är vår inspiration. Endast när den helige Ande leder och vägleder en människa är hon en trygg rådgivare. Om vi vänder oss bort från Gud och från Hans utvalda för att rådfråga främmande altaren, skall vi få svar efter våra gärningar.” Selected Messages, bok 3, s. 300.

”Porten” är kyrkan.

”För den ödmjuka, troende själen är Guds hus på jorden himmelens port. Lovsången, bönen, de ord som uttalas av Kristi representanter, är av Gud förordnade medel för att bereda ett folk för församlingen där ovan, för den högre gudstjänst i vilken intet orent kan komma in.” Testimonies, band 5, s. 491.

År 1863 blev det laodiceiska adventistsamfundet en lagligen registrerad kyrka och upphörde att vara en rörelse. De ”trädde in” i kyrkohistorien vid den tidpunkten. År 1863 inträdde Kristi kyrka i en rättslig förbindelse med Förenta staternas regering. Det året införde de också ett förfalskat diagram för att ersätta Habackuks två heliga tavlor. Så snart den andra tavlan var färdigställd förberedde, i den profetiska historiens termer, de som förebildades av Aron en förfalskad avbild.

Det andra budet är den mest specifika varningen mot avgudadyrkan och dyrkan av bilder. Det är också där Gud uppenbarar sin karaktär som en nitälskande Gud. Det är också där han fastslår principen att han låter domen över de ogudaktiga drabba intill tredje och fjärde generationen. De tio budorden är en avbild av Kristi karaktär.

För förkastandet av Kristus, med de följder som därefter inträdde, bar de ansvaret. En nations synd och en nations undergång var de religiösa ledarnas verk.

”Är det inte samma inflytanden som är verksamma i vår tid? Följer inte många av dem som brukar Herrens vingård i de judiska ledarnas fotspår? Leder inte religiösa lärare människor bort från Guds ords klara krav? I stället för att fostra dem till lydnad för Guds lag, fostrar de dem inte då till överträdelse? Från många av kyrkornas predikstolar lärs folket att Guds lag inte är bindande för dem. Mänskliga traditioner, stadgar och seder upphöjs. Högmod och självtillfredsställelse på grund av Guds gåvor främjas, medan Guds anspråk ignoreras.

”När människorna åsidosätter Guds lag, vet de inte vad de gör. Guds lag är en avskrift av hans karaktär. Den förkroppsligar hans rikes principer. Den som vägrar att godta dessa principer ställer sig utanför den kanal där Guds välsignelser flödar.” Kristi liknelser, s. 305.

Kristi karaktär är hans avbild, och i detta ingår att han är en nitälskande Gud. Guds nitälskan uppenbarades i Kristus när han två gånger renade templet. Vid den första tempelreningen leddes de lärjungar som bevittnade handlingen att då komma ihåg att Skrifterna hänvisade till Guds nitälskan.

Och judarnas påsk var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem. Och i templet fann han dem som sålde oxar och får och duvor, och växlarna som satt där. Och när han hade gjort en gissel av

små rep, drev han ut dem alla ur templet, även fåren och oxarna; och han slog ut växlarnas pengar och vätte borden. Och till dem som sålde duvor sade han: Ta bort detta härifrån; gör inte min Faders hus till ett marknadshus. Och hans lärjungar kom ihåg att det var skrivet: Nitälskan för ditt hus har förtärt mig. Johannes 2:13–17.

I Skrifterna är ordet ”nitisk” på både hebreiska och grekiska också ordet ”svartsjuk”. Det är samma ord. När Kristus renade templet, gav Han uttryck åt Guds svartsjuka, som är en egenskap i Guds karaktär som identifieras i det andra budordet, och den tar sig särskilt uttryck mot avgudadyrkan. När Mose steg ned från berget med de två tavlorna och förstod vad Aron hade gjort och vad folket höll på med, krossade han de två tavlorna. De två tavlorna var den sanna bilden av svartsjuka, ty de var fysiska framställningar som identifierade Gud som en svartsjuk Gud. När Mose krossade de två tavlorna, gav han uttryck åt just den svartsjuka som identifieras i det andra budordet.

Och Mose vände sig och gick ned från berget, och de två vittnesbördets tavlor var i hans hand; tavlorna var skrivna på båda sina sidor; på ena sidan och på den andra var de skrivna. Och tavlorna var Guds verk, och skriften var Guds skrift, inristad på tavlorna. Och när Josua hörde folkets larm då de ropade, sade han till Mose: Det är härskri i lägret. Men han sade: Det är varken ljudet av dem som ropar i seger, eller ljudet av dem som ropar i nederlag; ljudet av dem som sjunger är vad jag hör. Och det skedde, när han kom nära lägret, att han såg kalven och dansen; och Moses vrede upptändes, och han kastade tavlorna ur sina händer och krossade dem nedanför berget. 2 Moseboken 32:15–19.

De två tavlorna var vittnesbördet om Guds karaktär. Guds karaktär är den avbild som skall formas i människorna genom Kristi rättfärdighet. De två tavlorna är den sanna svartsjukans avbild, och Aron hade framställt en förfalskad svartsjukans avbild just vid den tid då den sanna svartsjukans avbild överlämnades åt det forntida Israel. De som har Kristus gestaltad i sitt inre har Hans avbild och Hans rättfärdighets klädnad, men Arons festdeltagare dansade nakna, ty de var laodicéer. Laodicéer är ”eländiga, ynkliga, fattiga, blinda och nakna.”

Och när Mose såg att folket var naket — ty Aron hade gjort det naket, till dess skam bland dess fiender —. 2 Mosebok 32:25.

År 1856, sju år innan det förfalskade diagrammet framställdes, identifierade både James och Ellen White att rörelsen hade övergått i det laodiceiska tillståndet. År 1863 var adventismen andligen lika ”naken” som det forntida Israel bokstavligen var ”naket” när de dansade omkring den förfalskade avbilden av svartsjukan. Det förfalskade föremål som Aron hade gjort var en avgud av guld, men det var en bild av en kalv, som är ett vilddjur. Det var vilddjurets bild, och också en bild åt vilddjuret. Guldkalven var en bild av vilddjuret, men den hade också blivit invigd åt de gudar som Aron orättfärdigt förklarade hade befriat Israel från den egyptiska träldomen.

Och han tog emot det ur deras hand och formade det med ett mejselverktyg, sedan han hade gjort det till en gjuten kalv; och de sade: Dessa är dina gudar, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land. Och när Aron såg det, byggde han ett altare framför det; och Aron lät utropa och sade: I morgon är det en högtid åt Herren. Och de steg upp tidigt följande morgon och offrade brännoffer och bar fram tackoffer; och folket satte sig ned för att äta och dricka och steg upp för att leka. 2 Mosebok 32:4–6.

Guldkalven var en avbild av ett vilddjur, men den var invigd åt falska gudar och var därför också en avbild (offergåva) åt vilddjuret. Avbilden var gjord av guld, vilket är symbolen för Babylon, och den var en kalv, vilket är den högsta formen av offer i helgedomstjänsten. Den var invigd åt Egyptens gudar. Det stora Babylon i hemlighetens gestalt (ty alla de profetiska vittnesbörden identifierar världens ände) består av en kvinna som rider på ett vilddjur. Vilddjuret som kvinnan rider är Förenta nationerna (tio kungar) och är en symbol för draken, ateismen och Egypten. Kvinnan själv är en förfalskning av Guds sanna kyrka. Guldkalven som Aron invigde åt Egyptens gudar var en förebild på den stora skökan i Uppenbarelsboken sjutton, som är Babylon (guld), ridande på ett vilddjur (Egypten) och en förfalskad kyrka (kalv).

Samtidigt byggde Aron ett altare, vilket, såsom nyss har fastställts, representerar Kristus, det sanna altaret. Han instiftade därefter ett förfalskat gudstjänstsystem, ty han utlyste en högtid åt Herren påföljande dag. Arons guldkalv var en bild "av" och "åt" vilddjuret, och den restes upp "framför" en förfalskad Kristus, och en dag avsattes för att fira hans falska gudstjänstsystem.

Förenta staterna är den makt som upprättar en bild åt vilddjuret och sedan tvingar världen att följa dess exempel. Förenta staterna har makt att påtvinga världen detta system av tillbedjan, och det gör det i vilddjurets åsyn, "inför" det.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamms, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför honom och förmår jorden och dem som bor där att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt.
Uppenbarelsboken 13:11, 12.

Syndens män, som är påvedömet, är havsodjuret i Uppenbarelsboken tretton. När Förenta staterna talar som en drake, vid den snart annalkande söndagslagen, börjar det då tvinga världen att upprätta en bild åt odjuret "framför" det. Odjuret framför Förenta staterna (jordodjuret) är påvedömet (havsodjuret). Påvedömet är en falsk Kristus, och Aron hade rest upp sin gyllene bild framför en falsk Kristus, ty Kristus är det sanna altaret. Aron införde därefter ett falskt gudstjänstsystem, såsom det representeras av tillkännagivandet av högtidsdagen som skulle äga rum följande dag. Förenta staterna framtvingar också ett falskt gudstjänstsystem, och det är likaledes förbundet med en förfalskad tillbedjansdag.

När Mose steg ned från berget stod striden mellan den sanna och den falska svartsjukebilden – Kristi avbild eller Satans avbild. Förfalskningen bestod av en förfalskad Kristus (altaret), en förfalskad erfarenhet (Laodiceisk), en förfalskad gudstjänstdag ("i morgon är det en Herrens högtid"). Guldkalvens uppror representerar upproret i den snart kommande söndagslagen, men det representerar också den laodiceiska adventismens uppror år 1863.

År 1863 infördes en förfalskad tavla för att dölja juvelerna i Millers dröm såsom de framställdes på Habackuks två tavlor. Dessa två tavlor hade förebildats genom de två tavlor som Mose tog emot på berget. År 1863 upprättades en juridisk förbindelse med Förenta staternas regering, varigenom milleritrörelsen avslutades och den laodiceiska rörelsen lagligen registrerades som Sjundedagsadventistsamfundet. Detta förhållande framställdes genom Arons vilddjursbild, vilken profetiskt definieras som föreningen mellan kyrka och stat, och därmed förebildar milleriterna när

de år 1863 upprättade ett förhållande mellan kyrka och stat, och förebildar även Förenta staterna vid den snart annalkande söndagslagen.

Arons nakna dansande dårar, som representerar Laodiceas förfalskade erfarenhet, är precis vad milleritrörelsen hade blivit år 1856. Den andliga erfarenhet som representerades av Arons dansande dårar stod i kontrast till Moses erfarenhet, då han gav uttryck åt Guds karaktärs nitälskan mot avgudadyrkan. En ”dans” i profetian är en symbol för bedrägeri, och Arons dansande dårar representerade också det bedrägeri som åstadkoms av Förenta staterna när det tvingar världen att ”dansa” till Nebukadnessars orkester, medan skökan från Tyrus sjunger sina sånger.

År 1863 övergick den laodiceiska milleritiska rörelsen till den juridiskt registrerade laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan. Såsom påvisats i tidigare artiklar återuppbyggdes Jeriko år 1863, ty Jeriko är en symbol för Laodiceas välstånd och tjänar som en förfalskning av staden Jerusalem. År 1863 utgjorde införandet av en förfalskad profetisk karta en upprepning av historien om Aron, guldkalven och de dansande dårarna. Historien om befrielsen vid Röda havet har upprepade gånger använts av syster White för att belysa den tidiga adventismens historia, och denna tillämpning överensstämmer fullkomligt med historien om Mose och Aron i striden om avundenhetens bild.

År 1863 började den första generationen av det laodiceiska adventismen, då en svartsjukans avgudabild sattes upp i porten (församlingen), som var framför altaret (Kristus). Denna första generation ”gick därefter in” i en tilltagande historia av styggelser.

Då sade han till mig: Människobarn, lyft nu dina ögon mot norr. Och jag lyfte mina ögon mot norr, och se, norr om altarets port stod denna nitälskans avbild vid ingången. Hesekiel 8:5.

Vi kommer att fortsätta dessa betraktelser i nästa artikel.

”Hurdan är vårt tillstånd i denna fruktansvärda och högtidliga tid? Ack, vilket högmod som råder i församlingen, vilket hyckleri, vilket bedrägeri, vilken kärlek till klädsel, lättsinne och förströelse, vilken strävan efter överhöghet! Alla dessa synder har förmörkat sinnet, så att de eviga tingen inte har urskilts. Skall vi inte rannsaka Skrifterna, så att vi må veta var vi befinner oss i denna världens historia? Skall vi inte bli upplysta beträffande det verk som fullbordas för oss i denna tid, och den ställning som vi såsom syndare bör inta medan detta försoningsverk pågår? Om vi hyser någon omsorg om våra själars frälsning, måste vi genomföra en avgjord förändring. Vi måste söka Herren med sann botfärdighet; vi måste med djup själslig ånger bekänna våra synder, för att de må bli utplånade.

”Vi får inte längre dröja kvar på den förtrollade marken. Vi närmar oss hastigt slutet på vår prøvotid. Må varje själ fråga sig: Hur står jag inför Gud? Vi vet inte hur snart våra namn kan komma på Kristi läppar och våra fall bli slutgiltigt avgjorda. Vad, o, vad skall dessa avgöranden bli? Skall vi räknas bland de rättfärdiga, eller skall vi räknas till de ogudaktiga?

”Må församlingen resa sig och omvända sig från sina avfall inför Gud. Må väktarna vakna och ge basunen en tydlig klang. Det är en bestämd varning som vi har att förkunna. Gud befaller sina tjänare: ’Ropa med full hals, skona inte, höj din röst som en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder’ (Jesaja 58:1). Folkets uppmärksamhet

måste vinnas; om detta inte kan ske, är all ansträngning gagnlös; även om en ängel från himlen skulle stiga ner och tala till dem, skulle hans ord inte göra mera gott än om han talade in i dödens kalla öra.”

”Församlingen måste väckas till handling. Guds Ande kan aldrig komma in förrän hon bereder vägen. Det bör ske en allvarlig hjärterannsakan. Det bör finnas förenad, uthållig bön och genom tron ett åberopande av Guds löften. Det bör finnas, inte en klädsel av kroppen i säcktyg, såsom i forna tider, utan en djup förödmjukelse i själen. Vi har inte den första anledningen till självgratulation och självupphøjelse. Vi bör ödmjuka oss under Guds mäktiga hand. Han skall träda fram för att trösta och välsigna de sanna sökarna.” Selected Messages, bok 1, 125, 126.